

Utorok 2.9. 2014 Home alone

„Zvládneš to?“ Pýtal sa tato so zdvihnutým obočím, keď odchádzal ráno na svoju premiéru do novej práce. „Jasné.“ Cítila som sa dotknuto, že vôbec pochyboval o mojich schopnostiach ukočírovať našich troch terminátorov počas daždivého dňa. Po raňajkách so slovenským Grankom a rožkom s marhuľovým džemom, pri ktorom Arlana napínalo, sme sa pomerne rýchlo zorganizovali a vyštartovali obzrieť Millinu novú anglickú montessori škôlku. Pekná priestraná budova, s mnohými zaujímavými hračkami a pomôckami ju hneď dostali. A keď zistila, že všetky učiteľky hovoria anglicky, tak aj na mňa zabudla.

Miss Petra si ju získala a o mesiac prichádza druhá učiteľka z Kanady. Tak uvidíme. Arlie pobehoval ako vyšinutý. Všetko nové a tak zaujímavé. A pri dverách každé dieťa víta miláčik – škrečok. Shrimpie ho skoro od samej lásky zahrdúsil. Po hodine som ich doslova musela odtiať ťahať. Milla sa nevie dočkať zajtrajšku.

Prišli sme načas domov k obedu. Deti obedovali, ja som nakojila Gwen a neskôr ju aj uložila. Po obede som Arliemu prečítala rozprávku a uložila ho. V kuchyni sme si s Millou pustili hudbu a kým som robila palacinky na večeru, ona sa hrala

s plastelínou. Teraz pozerá. Znovu sme vo svojom rytme a ja sa cítim istá, že ich zvládnem a nezbláznim sa pri tom. Ešte si naplánujem 2-3 aktivity týždenne, čo budem robiť s Arlanom a myslím, že sa budem cítiť ako predtým, len s jedným dieťaťom navyše. Vyzdvihovanie vyzerá niekedy zaujímavo. Jenó dieťa zavesené na sebe a ďalšie dve tlačím pred sebou... Už som si zvykla na začudované pohľady okoloidúcich.

Štvrtok 11.9. 2014 Mami, chcem ísť do škôlky...

Máme za sebou takmer 2 týždne nového života. Milla sa teší do škôlky každé ráno. Je to veľká úľava. Žiaden plač, nebolí bruško, alebo záchvaty zúfalstva. Pre zmenu plače Arlie. Chce ísť s veľkou sestrou. A tak som našla alternatívu. The mouse in the house, nová anglická škôlka, iba 1,5 km od tej Millinej. A cena „iba“ 380 Euro. Za 2 dni 150. Skúsime. Keď sme sa tam boli pozrieť, prehral sa hodinu sám, iba som pri ňom sedela, alebo stála. Do Millinej ho nedám. Nie, že by som nechcela, ale toľko peňazí nemáme. Hlavne teraz, keď sme sa rozhodli pre dom. Už sme podpísali rezervačnú zmluvu. Cez víkend som skočila do Decodomu na návrh kuchyne. Čaká nás obdobie výberu podláh, obkladov,... Aj sa mi chce, aj nie. Keby mám kam odložiť deti, aby som na to mala čas☺

Priebežne riešime schody. V projekte je dlažba, čoho sa až hrozím, ak si predstavím pády. Ktoré budú určite. Nakoniec sme zašli za miestnym stolárom, čo vyzerá ako rozprávkový trpezlák. Fúzy si na stranách

vykrúca dobokov hore. Až sa nedá na to nepozerať. Cena je síce viac, ako sme plánovali za schody zaplatiť, ale pre pokoj duše a ušetrenia úrazov, ideme do drevenných.

Utorok 23.9. 2014 Tatova depka

Už som sa zmierila s tým, že so Slavinom sa prve 2 dni v týždni nedá. Máva „depku“. Potom od stredy, keďže sa blíži víkend a s tým aj nejaká bežecká súťaž, sa mu zlepšuje nálada. Tie pondelky a utorky sú však otravné. Mlčí, je podráždený. Asi si to najviac odnesú deti, lebo poväčšinou nakričí na ne. Milla sa už aj pýtala, prečo tato toľko kričí. A Arlan má tiež čo robiť. Je akýsi plačlivejší. Viem, že mu chýba Milla.

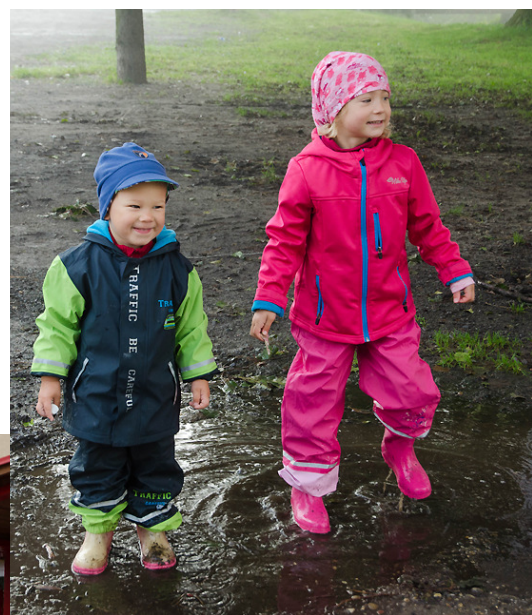
Začali sme s francúzštinou a husľami. Postupne. Každý deň má Little reader a popri tom sa ešte o niečom rozprávame. V nedeľu o jašterici, lebo sme jednu skoro chytili. Učím sa aj ja aj ona. Musím však povedať, že zabúda statočne. To, čo voľakedy mlela, dnes už loví v pamäti. Včera Slavi prepol kanál a našiel nejaký francúzsky film s titulkami. Jasne, že to bola typická šialená francúzska komédia. Zasmiali sme sa do popukania a na konci sa ma tato spýtal, či mi Francúzsko chýba.... chýba.

Na husliach sme predviedli pani učiteľke, čo vieme a pokračujem pozvoľne 1. piesňou „Kohútik jarabý“. Gwen väčšinou pritom zaspí, alebo srdcervúco plače. Milla je nešťastná kvôli husliam, čo sú stále rozladené. Ťažko jej vysvetľujem, že tieto sú vyrobené v Číne a tomu zodpovedá aj ich zvuk. Snažím sa ju teraz doprevádzať na gitare, ktorú som vlastnoručne naladila.

Piatok 3.10. Dni Zelá

Okolo bytovky sa to hemží ľuďmi, parkovisko je plné a neustále zneje hudba „Dont worry, be happy“. Aj to je jedna z typických črt Dní Zelá v Stupave. Ale musím povedať, že sa teším, veď tých pár dní nejako v tom šialenstve prežijeme. Dnes večer je akcia u bývalého Slavinovho kolegu, kam som pripravila jelení guláš. Prídu naši, aby postrážili deti. Zajtra je tu Bilikovský klan a v nedeľu Štitársky. Možno aj celou tou trmou-vmou sa cítim menej opustená, alebo skôr stratená. Jasne som doma, ale akosi sa stále cítim, že doma je v Paríži.

Chodím po ihriskách, ale zatiaľ som nikoho nenašla. Myslím tým nejakú mamičku na kecanie. Prečo mi prídu slovenské ženy

viacej uzavretejšie v svojich „skupinách“? Ak sa aj prihovorím, dostanem odpoveď a tam to skončí. Že by sa niekto niečo spýtal mňa, o tom môžem asi len snívať. Ale nehádzem flintu do žita, možno sa to zmení. Mamičky v škôlke sa už sem tam niečo spýtajú. Zistili, že som slovenka☺
S Arlim si vymýšľame program.

S príchodom jesene sú takmer všade mláky. Poznáme ich všetky a už 2.x máme aj sopeľ. Asi patria neodmysliteľne k studenej vode.

Mám za sebou výber kachličiek a obkladov do kúpeľní. Uf, zosúladiť spolu ešte aj škárovacie hmoty a tmely nie je sranda. Dúfam, že výsledný efekt nebude fiasko. Horná kúpeľňa bude červeno biela a dolná tehlovo žltá. Rozpočet som prekročila dvojnásobne, ale dostala som povolenie od tata. Vraj: „*Uži si to.*“ Na budúci týždeň ma čakajú parkety, kuchyňa, ktorú nám nakoniec navrhuje, alebo lepšie povedané doladuje škriatok stolár, a dlažba s obkladami v kuchyni. Šriatok povedal, že za cenu Decodomu to vie spraviť aj on. Tak uvidím, sľúbil, že návrh ešte nejak oživí, lebo mu príde fádny. Začínam sa naozaj tešiť. Viac priestoru, pracovňa, kam sa tato bude môcť zavrieť v prípade „ohrozenia na živote“ deťmi. A aj na farby. Najradšej by som si všetko vymaľovala aj sama, no, viem, že na to čas nebude. Aspoň pri výbere farieb sa realizujem. Som zvedavá ako dopadnú moje farebné kombinácie. Možno je to príliš odvážne?

Pondelok 20.10. 2014 Ako sa roztrojiť?

Takmer každý večer zaspávam s výčitkami svedomia. Znova deň neprebehol tak, ako som si želala. Znova som zlyhala, nebola dostatočne trpezlivá, milá, usmievavá. Zase som mala pocit, že látam resty s konkrétnym dieťaťom a nemám čas sa venovať všetkým trom. Plač je náš spoločník. A keď náhodou nikto neplače, až mi je to čudné. Gwen nosím ako malé mača a v podstate sa musí prispôbiť. Sem-tam mám čas sa na ňu aj pousmievaj a porozprávať. Reaguje okamžite úsmevom. Priam vyhľadáva očný kontakt. Niekedy až od radosti zhýkne.

lebo vidím aký je spokojný a teší sa. Až mi je to niekedy ľúto, že sa tak jednoducho odo mňa odpútava. Je nezávislý. 1. týždeň v škôlke nedokázal zaspáť, ale ten 2. sa už upokojil a je tam ako doma. Predpokladám, že mu najviac vyhovuje, že ich je iba 5 a nie je tam tlačienica, či hluk.

A pri Mille najčastejšie používam: „*Si najstaršia, mala by si... Teraz nemôžem, ste traja, ja som iba jedna.*“ Vidím smútok a sklamanie v jej očiach. Niekedy by som sa chcela až rozplakať, lebo by som chcela sedieť a kresliť, čítať, hrať sa.

No, a od Slávina počujem najčastejšie: „*Si nervózna. Upokoj sa.*“ Mám pocit, že ma to všetko prevalcuje. Niekedy večer zistím, že som nevypila ani liter vody, alebo sa zabudla aj najesť. Ak aj jem, väčšinou v pokluse, v stoji, alebo s Gwen na rukách. Výber vecí do domu mi začína už liezť na nervy, lebo to nemám ani kedy stihnúť. Večer, keď pospia som unavená a ešte je tu tato, čo ma tiež potrebuje. V podstate ani neviem, ako dlho si dom užijeme. Tatovi došla trpezlivosť a asi zoberie najbližšiu ponuku odísť znovu do zahraničia. Depku si kompenzuje behaním a pravidelnými víkendovými súťažami. Včera skončil 3. na behu Nitrianskou lesostepou.

Arlie sa musí učiť trpezlivosti tiež. Mám pocit, že najčastejšie počuje: „*Vydrž. Hneď ako skončím kŕmiť Gwen.... Hneď ako skončím toto v kuchyni...*“ Je živý. Nezastaví sa. Niekedy ma dokáže tak vyčerpať svojou sirénou. Keď plače, naozaj to zneje ako siréna. A momentálne ju spúšťa niekoľkokrát denne. Dokáže tak tvrdohlavo odolávať a dávať najavo svoje nie, že som zúfalá. Povie nie dokonca aj na svoje nie. Pondelky a stredy začal chodiť do škôlky. Neplače. Je zvláštne ho tam priniesť a povedať: „*Bav sa. Lúbim ťa.*“ A jednoducho odísť s úsmevom na perách,

Utorok 28.10. 2014 A máme hypotéku

Už som začínala byť nervózna. Všetko na hypotéku Slávi odovzdal na začiatku októbra a žiadosť sme podpísali 3.. Odpoveď, či ju dostaneme mala prísť do 10 dní. Konečne sme dnes dostali odpoveď, že si spokojne môžeme zaviazať na krk 15 rokov platenia. Vďaka Bohu, lebo som už objednala kuchyňu, sanitu a podlahy.

Z kuchyne sa teším, aj keď je riadne šialená. Vybrala som prvú kombináciu, čo mi padla do očí. Zeleno-bielo-čierna. Tato ju nechcel vidieť, no, pri platení sa tomu nevyhol a skoro skolaboval. Ale nakoniec povedal, že ja v nej budem variť.... Dlažbu som našla vo výpredaji v Baumaxe a milí ujo via mi ju naložili a vyložili. Kto by odmietol pani s malým dieťaťom? Sanitu som povyberala po nociach. Elektroniku do kuchyne tak isto. Čítam recenzie a kalkulujem ceny. Našla som akciu na laminátové dvere a vybrala k tomu podlahu. Dnes prebehla kolaudácia

domu. A zároveň boli zamerané dvere. Moja odvážna červeno-biela kúpeľňa je už nahodená. S pánom obkladaom sme spravili pár zmien a treba ešte dokúpiť farebnú pásikavú fistelu. Páči sa mi. Uf, ani sa mi nechce veriť, že som to všetko pokombinovala. Ak si predstavím, že by sme dom mali raz predávať.... asi by ho kúpil iba niekto s podobným vkusom, a odvahou ☺

Milla má tento týždeň prázdniny a Arlie kašle, takže do škôlky nemôže. Je to náročné, ale myslím, že aj oni majú dosť. Milla je dosť podráždená. Chýbajú jej kamaráti. Cez víkend prespala u Mekoťákov a vrátila sa akási stratená. Nevedela, čo so sebou a asi jej bolo za Matúšom riadne smutno. V nedeľu sme na čaj a koláč pozvali jej učiteľku Lesiu. Veľmi príjemná pani. Vyrastal v Kanade na farme so 7 súrodencami. Bavili sme sa v čom sú dnené deti iné. „*Nevedia vytrvať, hneď sa ľahko vzdajú, lebo všetko dostanú okamžite, nie sú sebavedomé.*“ Znala jej výstižná odpoveď. Iba ma to utvrdilo s tom, že husle budú aj naďalej, už len kvôli vytrvalosti. Začíname s pravidlom PPP – patience – perseverance – practice (trpezlivosť, vytrvalosť, cvičenie alebo opakovanie). A Arlan...ako obvykle, keď je unavený, spustí sirénu. Tato pomáha ako sa dá. Práve sedia v cirkuse, čo sa rozložil vedľa bytovky. Pozerám na hodinky. Už prešvihli čas večere, tak dúfam, že nepríde so sirénou ...

Štvrtok 13.11. 2014 Behačky alebo taký bežný deň

Dnes mám voľný deň. Vyzerá takto:

- pripraviť deti do škôlky a zaviesť ich tam,
- medzi dverami sa Shrimpie pokaká a Gwen je ešte hladná,
- utekať na dom vymerať dieru do digestora, výšku a zistiť, čo všetko treba kúpiť v Baumaxe,
- odtiaľ k detskej lekárke pre papierik k logopédovi pre Millu, lebo sa mi zdá, že je čas, aby sa naučila slovenské „R“,

- zastaviť sa v poisťovni na skompletizovanie poistnej zmluvy k domu,
- po ceste sa zastaviť pre materiál pre digestor,
- zastaviť sa vo firme, čo robí šatník a vybrať iné dvere na vstavanú skriňu do chodby, lebo tatovi sa nepáčil prvý výber „orechu“, bude oranžová ☺, uvidím, aká bude reakcia po namontovaní,
- zaniestť materiál na dom,
- zastaviť sa v obchode po nákup,
- ups, treba nakojiť Gwen,
- navariť obed,
- vyzdvihnúť Millu skôr zo škôlky a ísť na husle,
- vyzdvihnúť Arlieho po husliach,
- pozor Gwen plače od hladu,
- vyvenčiť deti na ihrisku,
- pripraviť večeru,
- uložiť deti,
- upratať, poumývať riady, poskladať prádlo,
- hrdý report tatovi o úspešnom dni (očakávam najmenej 2 pochvaly), ktorý končí buzeráciou, následnou konštruktívnou hádkou, kedy zistí, prečo je dlažba v kuchyni spravená tak ako je (konečne pozorne počúval, lebo naposledy mi to odsúhlasil asi bez počúvania a teraz sa čuduje a rozčuľuje). Tato sa chytá za hlavu a posieľa ma sa vyspať. Voľakedy by som sa otočila a urazene odišla. Teraz mu spravím „zrkadlenie emócií“ s nádejou, že si niečo zapamätal s predposledného školenia v Nemecku.

Zima, zima, zima, aj napriek tomu, že tato leží v horúcej vani. Prevrátim oči a v duchu si opakujem, že môj manžel je veľmi obdarený po technickej stránke, je úžasný stratég a vodca a dokáže rozmýšľať najmenej 10 ťahov dopredu.

A, aby som nezabudla, robí dobré masáže. Tá myšlienka ma upokojuje a odpúšťam mu malý nedostatok empatie a spôsob akým mi dáva najavo, keď mu leziem na nervy. Aj keď, popravde, neznášam, keď ma pošle sa vyspať, dokáže ma to naštartovať. Hádky končí dobrým smiechom. Kiež by tak bolo vždy.

Nechápem, ako to voľakedy matky bez elektrospotrebičov zvládali. Ešte fajn, že Arlan

je 2x v týždni u Mrs. Simony a môžem mať voľný deň. Tato mi dnes ráno po ceste do práce zavolať a poďakoval sa za všetku moju prácu a prikázal mi si to zapísať. Tak to má čierne na bielom. S Arlim pokračujeme v odplienkovaní. Teda zatiaľ iba sedíme 3x denne na šerbli a väčšinou 2x úspešne s cikaním. Veľká skončí v plienke vždy s hlásením: „Mami, kakal som, vymeniť plienku.“ Zubáč malý. Pred týždňom mu vyšli posledné stoličky. S hrdosťou ich každému ukazuje.

Gwen bude mať čoskoro 4 mesiace. Jej 6 kíľ je už cítiť. Je usmievavá a závislá na cumlíku. To budem riešiť až od pol roka, inak by mi hlava praskla. Aj tak sa do nej už viacej úloh nevmetí....

Piatok 21.11. 2014 A už nočníkujeme...

To, čo sa mi zdalo nemožné sa deje. Pred týždňom sme začali s odplienkovaním. Ráno dáme plenu dole a chodíme pravidelne sadieť. Prvé 3 dni to bolo o pripomínaní a od včera povie Arlan sám, keď potrebuje cikať. No a dnes (predpokladám omylom, alebo zaujatím hrou) sa mu podarilo aj vykakať. Môj tanec radosti by bol ohodnotený určite 10 bodmi. Arlie je na seba hrdý. Každé cikanie si drží čvirika v nočníku, inak mu ide von a tvári sa hrozne zábavne. S radosťou potom oznamuje, že „už hotovo“. Takže spojenie medzi mozgom a zadkom sa nakoniec vytvorilo. Je to príjemný pocit a vidím, že už nemáme doma 2 bábätká.... už máme iba Gwen bábo. Arlie je veľký chlapec☺

Okrem toho sme od včera oficiálnymi vlastníkmi domu. Bol podaný vklad na kataster a banka uvoľnila peniaze z hypotéky. Slávi je rád, má všetky papierovačky za sebou. Budúci týždeň má narodeniny. Pekný darček. Pamätám si, ako som mu minulý rok na narodeniny oznámila, že som tehotná...

Utorok 2.12.2014 Nie omylom

Tak, a je to jasné. Arlan pochopil na čo je nočník. Po týždni, ciká a kaká ako veľký chlapec a vonku to zvládame zdvihom, alebo do plastovej mištičky, čo nosím so sebou. Ak sa mu veľmi chcelo a zdvihla som ho, čúral do hora a ocikal sa. Miska sa mu páči a vie „koľko“ toho dal ☺ To je úľava. A nebolo treba čakať ani do leta. To bola rýchlovka. Nad moje očakávania. Vďaka Bohu.

Utorok 9.12. 2014 Predvianočná

Konečne viem každý deň, aký je dátum. Milla mi to ráno vždy pripomenie slovami: „Mami, musíme vybrať čokoládu číslo 7 z adventného kalendára.“ Vie počítať a ja sa zamýšľam, že už v mnohých veciach nebude také jednoduché ju okabátiť. Už nebudem najchytrejšia na svete.

Arlie si užíva v škôlke. Tato chce, aby chodil od januára 3x. Bránim sa tomu, aj keď viem, že je tam šťastný a rýchlo dozrieva. Kolektív mu prospieva, rýchlo napreduje a dobieha staršie deti v sústredenosti aj motorike. V piatok si zažil svojho 1. Mikuláša. Spieval mu Twinkle, twinkle little star.

Budúci týždeň sa s'ahujeme. Zatiaľ veľmi nerozmýšľam. Je vymaľované. Sanita a podlahy budú dokončené zajtra a cez víkend schody, žalúzie a kuchyňa. Kuriér, čo mi postupne nosí objednané spotrebiče sa už len smeje. Milla plánuje, kto príde do jej novej fialovej izby prespať. Teraz má najlepšiu kamošku Miu. Niekedy jej závidím bezstarostnosť detstva. Logopedička ju pri vyšetrení pochválila. Netreba „dobiahať“

nič. Dokonca aj „r“ je bezchybné. Iba sa nenaučila kombináciu písmen „chc“ ako v slove „chcem“. Povie „stem“. Po 3 dňovom cvičení sme to, ale zvládli. Šikuľa!!!!

Tato behá stále po služobkách. Posledné 2 týždne bol doma dokopy 3 dni. Deti na ňom po príchode doslova viseli. Jeho absenciu si odniesli moje priedušky. Kvôli únave som ochorela. Budem musieť viac spávať....

Utorok 16.12. 2014 Dokončujeme

Dom je vo finálnej fáze. Vyzerá to tam ako po bombardovaní. Všade je niečo a niekto rozložený. Cez víkend sme už ani neverili, že sa tento týždeň dotiahnu posledné, ale najdôležitejšie veci. Ale podlaha nahodená, treba olištovať okolo dverí. Včera spravili šatník a vstavanú skriňu. Dnes nahodili dvere, teda asi tam ešte teraz dokončujú. Majster,

starší pán, bol riadne nabrúsený, že mu tam behá niekto cudzí. Najprv vyhodil elektrikára a potom sprdol mňa, že takto sa to nerobí a on nemá pokoj. Ak by vedel, že prídu nahodiť kuchyňu, ani nepríde. Tak som mu na zmierenie priniesla makové muffiny☺ Schody treba už iba zasilikónovať a spolu s nimi dokončia zajtra i kuchyňu. Elektrikár neviem kedy príde, keďže ho dverár vyhodil. No, a už iba sanitár na nahodenie posledného umývadla a pán, čo prinesie zábradlie na schody. A môžeme sa sťahovať...priebežne v piatok. Som unavená. Behám, ako na špagáte. A snažím sa popritom ešte aj poumývať a vyčistiť čo sa dá. Okná sú už takmer všetky.

Cez víkend som zobrala deti do Nitry. Piekli sme s Borkou vianočné koláčky. Bolo príjemne. Ako každý rok som si vypočula všetky hrozné historky z vojny a Slovenského štátu. Samozrejme aj s pikantériami s rodinných pomerov. Ktovie ako dopadnem ja, keď budem mať 83 rokov? Napiekli sme toho menej ako pominulé roky. Zmena životného štýlu? Ani nie, stále funguje sviatkové obžerstvo, iba sa toho zje asi menej.

Utorok 23.12. 2014 Šťastné a veselé....

Ak by som mala ohodnotiť svoju únavu od 1 po 10, tak som 11. Ale pekne po poriadku. Minulý týždeň sa naozaj išlo nadoraz. V podstate ostalo visieť iba zábradlie. A aj to nám nachytro pozbíjali z dosák, aby sa deti nepozabíjali. Vo štvrtok sme si odskočili na vianočný večierok k Mille do škôlky. Pohodka, akoby sme sa ani nemali sťahovať. Milla nabrala odvahu a zahrála na husle ako profesionál. Ani brvou nemihla, ba skenovala publikum. V piatok som oboch zanesla do škôlok a hor sa na sťahovanie. Tato vyzdvihol auto, skočil do Branču naložiť zbalený nábytok ešte z Paríža.

Ako na potvoru mala Gwen svoj deň a potrebovala byť dosť na rukách, tak som balila iba jednu. Slávi sa nezastavil až do nejakej 10 večer. Kmital ako oscilátor. Nechápala som, kde berie ešte toľko energie. Preniesol sa takmer celý byt. Večer sme už

zaspávali v novom. Deti bez problému. Každý v svojej izbe. Obaja spokojní. V sobotu prišla na autobuse mamina a mali sme pomoc i od Miss Lesie – Millinej učiteľky zo škôlky. Keď som bola v Ikea a vyzdvihnúť maminu, podávali si Gwen medzi sebou takmer 3 hodiny. Aj bez nutnosti rozprávaj rovnakou rečou.

V nedeľu už v novej kuchyni vyvoniaval chutný obed a keďže tato neodolal a hneď aj kúpil vianočný stromček, bola atmosféra dokonalá. Akoby sme tu bývali už roky. Deťom to prišlo prirodzené, byt ani nespomenuli. Zvykli si okamžite. Arlan behá medzi vchodovými dverami a terasou – 12-metrový priestor mu vytvára dokonalú beháciu, šmýkáciu a pristávaciu dráhu. V pondelok prišli nahodiť kovové zábradlie a v podstate je všetko hotové. Rozmýšľam nad tým, ako rýchlo sme schopní sa adaptovať.

Je to tým, že sme sa tak veľa sťahovali a bývanie je pre nás v podstate iba miesto, kde sme spolu. Nie je tu nejaký vzťah alebo puto, čo by nás viazalo k budove, alebo miestu. Nepociťujem žiadne emócie alebo nostalgiu za bytom a zároveň cítim uvoľnenie pri pohľade na priestrané izby. Pokoj, to je asi čo cítim. A únavu, neskutočnú únavu. Vďačnosť za rýchle sťahovanie sa ani nedá vyjadriť. Už treba z bytu preniesť iba knihy, tie však zatiaľ nemáme kam dať. V byte sú už nasťahovaní podnájomníci. Takže ho na určitý

čas nemusíme riešiť. Možno ho kúpia oni a možno ho predáme niekomu cudziemu. Tato sa namakal. Uf, nechápem, ako môže ešte sťahovať na nohách. Veľa sme toho za posledné 4 dni nenahovorili. Vymieňali sme si jednoduché informácie, aby sme čo najrýchlejšie dostali všetko na správne miesto. Už mi chýba zmysluplná komunikácia a smiech....

Utorok 30.12.2014 Zabývaní

Užívam si chvíľa ticha. Slávi dnes odviezol deti do Branču, aby sme zajtra mohli vyzdvihnúť Floša, čo priletí z Paríža, a potom hor sa, k Pieseckým na bláznivý Silvester. Dnes som s Gwen zvládla i nákup zvyšných svietidiel (tie predchádzajúce som musela vrátiť, lebo sa tatovi nepáčili), paplónu s vankúšom, a iných nevyhnutných prkotín. Je zaujímavé, že práve tieto drobnosti dokážu robiť toľkú radosť. Napríklad kúpeľňová podložka pred sprchový kút v rovnakej oranžovej farbe ako malé oranžové uteráky. Nevadí, veď sa treba tešiť z maličkostí. A keďže neviem kedy budem znovu sama, tak som do noci ešte maľovala čelá schodov na oranžovo. Sivá omietka mi bila do očí.

Som znovu vo forme. Minulý týždeň som bola chorá dostatočne. Všetka tá únava si zobrala svoju daň a Vianoce som presopčila a prekašľala. Štedrý deň sme strávili v novom. Uvarila som sviatočnú večeru a po 15.00 vyzdvihla Lesiu. Deti sa nevedeli dočkať rozbaľovania darčiekov, ktoré už od rána provokovali pod stromčekom. Slavi večer povedal deťom, že v noci sa tu zastaví Santa a nechá ich tu, ale otvoriť ich môžu až po večeri. Arli sa dokázal plížiť po bruchu a ohmatávať ich. Večer sme začali zábavným príbehom narodenia Ježiša. Tato hral

mrzutého majiteľa hostinca a musel behať x-krát hore-dolu po schodoch. Ešteže sme ich mali! Arlan príbeh úplne žral. Sústredil sa celých 10 minút., čo inak nedokáže. Lesia k nám zapadla. Predstavili sme jej tradičné jedlo aj s oblátkami s medom, orechmi, cesnakom a jablkom. Aj by sme si z toho dali viac, ale deti vyžrali takmer všetky oblátky. Nasledovala šošovicová a šalát s lososom. Potom bol už iba štart pod stromček. Trochu som sa obávala, či sa Milla nedovtípi, ako to s tým Santom naozaj je. Pretože darček pre Arlana kupovala so mnou a niečo čo dodatočne chcela ona, kúpili spolu s tatom. Tato jej nakoniec povedal, že Santa toho má veľa a keď darčeky nestíha zabezpečiť, aspoň ich pod stromček uloží zabalené... Milla bola najspokojnejšia s kriľavo ružovo žltou parochňou. Nasadila si ju na hlavu a zakázala mi prezradiť, že to nie sú jej skutočné vlasy. Bola pri tom taká vážna, že som skoro vybuchla do smiechu. Arlimu sa najviac páčil Millin darček, princeznovský hrad, s ktorým sa dali formovať plastelínové šaty a doplnky. Bolo zaujímavé ich sledovať. Uvedomila som si, že odteraz robíme Vianoce my. My dvaja pre deti. A zaplnilo ma to veľkou radosťou a spokojnosťou.

Na 1. sviatok vianočný sme sa vybrali do Štitár. Darčeky čakali pod stromčekom. Milla rozdávala a aj trhalabaliaci papier. A ešte, ešte...išlo jej z očí. Je to jasný darčkový typ, presne po auntie Zuzke, ďalšia spoločná črta! Arlan bol úplne vyvalený z obrovského elektrického auta, čo sa skrývalo pod plachtou. My sme babine doniesli chorobu. Na 2. deň s nami začala kýchať a soplíť. Potom sa už nedokázala ani postaviť z postele. Tato využíval čas na behanie po

sa lyžicu obrovskými očami. Spráskala všetko a spokojne zaspala. Príde mi, že je už pripravená na príkrmy. Dnes som jej kúpila ryžovú kašu. Doslova ju hltala. Keď som sa vzdialila s lyžicou, nastal žalostný plač. Je to zvláštne. Pri Milla som čakala na príkrmy a ona nechcela. Pri Arlanovi som sa bála, ale jedol sám, kúsky, nie z lyžičky. A pri Gwen ani nemám čas myslieť na to, čo by som jej mala dať a šrotuje z lyžičky ako divá. Dala mi veľmi pekný darček k Vianociam! Len nech jej to vydrží.

lesoch spolu so Stanom. Spokojní sa zakaždým vracali s úsmevom. V Branči nám to tiež rýchlo zbehlo. Santa tam Mille nechal darčeky, čo si mala poskladať, namaľovať, alebo zlepiť, tak makala ostošesť, teda, babi makala s ňou.

Dedovi zase prischla Gwen, ktorá sa spokojne nechala nosiť na rukách. Skočili sme si so Slávinom do kina na Hobbita, ktorý trvá cez 2 hodiny. Gwen namiesto večerného kojenia dostala máганé zmiaky a vodu pila po lyžičkách. Hypnotizovala približujúcu

Silvester s manželkou č. II

Flošo - manželka č. II doletel v stredu poobede. Tato odviezol deti deň predtým do Branču a odbehol si silvestrovský Zoborský beh. Ostávalo nám pár hodín do Flošovho príchodu. Ešte sme stihli namontovať nejaké svietidlá a tato pyšne pripol na dom číslo. Bolo -7 stupňov a umelina mu primfzala o prsty. Teraz nás nájde aj pošta.

Prišiel ako obvykle s obrovským kufrom. Pochválil sa novými topánkami do hôr. Bol na všetko pripravený. Silvestrovskú oslavu sme strávili u Pieseckých. Nepriniesli sme so sebou iba ďalšiu manželku, ale aj Lesiu, čo nemala na

noc žiaden program. Nebola jediná cudzinka na párty. Okrem nej a Floša prišli ešte aj známi s dcérou, čo si v lete bude brat' frantíka z EDF. Momentálne žijú v Normandii, pri elektrárni vo Flamanville, kde pracujú. Zábava bola ohromná. Napriek faktu, že sme boli zmeska sa Pieseckí ako obvykle odviazali. Prešli sme nalieváním, spievaním a jedením. Ďalší level boli hudobné nástroje. Flošo najprv zíral, ale tiež si zabubnoval a Lesia si užívala bez mihnutia oka. A keď prišlo na tancovanie, Lesia vyskočila a Floša sme vytiahli. S parochňami sa odviazali všetci. Flošo si každú jednu upravoval pohľadom do zrkadla a 1.x v živote som ho videla tancovať. Neskutočné, on to vie, vie sa uvoľniť a tancovať dokonca aj makarenu. Pred polnocou ho však stihla únava a musel si nachvíľu zdriemnuť. Lesia, zaťatý abstinent, sa Alenkou dala nahovoriť na teplú medovinu, „Medicínu“, ako zdôraznila. A pretože Lesia dobrala už 3. druh antibiotík a kašľu sa stále nezbavila, neprotestovala príliš dlho. Domov sme odchádzali vybesnení a v dobrej nálade.

Ráno sa vstávalo ťažko. Ja som s Gwen skončila v Branči a tato pokračoval smer Tatry. V Branči boli dni „Vtipnejší vyhráva“. Nasmiali sme sa dostatočne a tie dni ubehli. Deti si užili aj snehu, čo znenazdajky napadol a konečne boli Vianoce (aj keď neskoršie) ako majú byť.

Tato s Flošom sa v Tatrách nepohodli a po 2 dňoch sa v tichu vrátili späť. Tato chcel viac trekovať a Flošovi na 1. x stačil 1 deň zlého počasia, 7 hodín v nadmorskej výške nad 2000 metrov. Flošovi stačilo byť s nami a cítiť asi to, čo znamená rodina a byť spolu. Mám pocit, že to je to, čo od nás najviac potrebuje. Len tak sa prizerať, byť súčasťou toho, čo nemal a nemá... Vďaka Bože za celý rok 2014. Za každý moment, každé dieťa, každú chvíľu, kedy viem, že je to iba vďaka Tvojej milosti.

